

מת (ראשון לציון) 44447-10-25 - מדינת ישראל נ' מוהנד דרגאם (עציר)

מ"ת (ראשון-לציון) 44447-10-25 - מדינת ישראל נ' מוהנד דרגאם שלום ראשון-לציון
מ"ת (ראשון-לציון) 44447-10-25
מדינת ישראל

נ ג ד

מוהנד דרגאם (עציר)

בית משפט השלום בראשון-לציון

[25.11.2025]

כבוד השופט יובל קדר

החלטה

כתב האישום שהוגש ביום 23.10.25 מייחס למשיב, במסגרת שלושה פרטי אישום, עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק (5 עבירות או ריבוי עבירות בכל פרט אישום), התחזות כאדם אחר במטרה להונות בפרט אישום 1, גניבה בפרט אישום 2 והתפרצות למקום מגורים לבצע עבירה (וביצוע גניבה) בפרט אישום 3.

על פי התיאור העובדתי בפרט אישום 1 המשיב עבד כמנקה בביתו של יעקב כהן (להלן: יעקב) בעיר מודיעין בחודש יולי 2025 וכאשר קבעו להיפגש בביתה של ביתו של יעקב, במטרה שהמשיב יעבוד גם שם בניקיון, הציג המשיב ליעקב ת"ז ובה תמונתו שלו אך פרטי הזיהוי של אחר.

על פי התיאור העובדתי בפרט אישום 2 המשיב עבד כמנקה בביתה של כרמית רוזנוקס (להלן: כרמית) בעיר מודיעין מספר מועדים החל מחודש מרץ 2025 לערך. ביום 14.9.25 סמוך לשעה 08:00 החל המשיב בעבודה בביתה של כרמית ועל אף שהיה אמור לסיים את עבודתו בשעות אחר הצהריים, כאשר יצאה כרמית מהבית, בין השעות 11:00 עד 12:30 לערך, גנב המשיב תכשיטים שונים מביתה של כרמית בשווי כולל של 187 אש"ח.

על פי התיאור העובדתי בפרט אישום 3 המשיב עבד כמנקה בביתו של שי בר עם (להלן: שי) בעיר מודיעין במספר מועדים, עד כחודש עובר ליום 28.9.25 (להלן: יום ההתפרצות). ביום ההתפרצות שי ובני משפחתו יצאו מהבית ונעלו אותו ובמהלך שעות היום הגיע המשיב לבית, שבר את מנגנון נעילת חלון המטבח, הסיט את חלון ההזזה ונכנס לבית, לאחר מכן נטל המשיב תכשיטים שונים בשווי כולל של קרוב למיליון ₪.

בפרט האישום הראשון המבקשת מתבססת על עדותו של יעקב ועל צילום ת"ז ובו נראית תמונתו של המשיב ופרטיו של אדם אחר (מרוואן עבד אל רחמאן).

בפרט האישום השני המבקשת מתבססת על גרסתה של כרמית ועל היעלמותו של המשיב באמצע יום העבודה, בזמן בו הרכוש נגנב ונעלם מהבית, כמו גם על העדר מענה וניתוק מגע מצד המשיב.

בפרט האישום השלישי המבקשת מתבססת על גרסתו של שי בצירוף טביעת אצבע של המשיב על השיש במטבח בסמוך לחלון שנפרץ ועל טביעת נעל שנמצאה על גבי הכיריים בסמוך לחלון שנפרץ ונקבע כי היא מתאימה במאפיינים סוגיים לנעל שנתפסה על המשיב בעת מעצרו. לכך מצרפת המבקשת את איכון המשיב בסמוך למקום ההתפרצות (מרחק 3 ק"מ אווירי).

המשיב הודה כי עבד בביתו של יעקב, כרמית ושי במספר מועדים ובהתאם הודה כי נכנס לישראל שלא כחוק (מספר פעמים). המשיב הכחיש כי התחזה בפני יעקב כאדם אחר, הכחיש כי גנב את הרכוש מביתה של כרמית והסביר כי ניתק קשר כיוון שאיבד את מספר הטלפון של כרמית. בא כוחו של המשיב הוסיף כי כרמית חשדה קודם לכן במנקה אחר. המשיב הכחיש את הגעתו לביתו של שי ביום ההתפרצות וגניבת הרכוש מביתו וטען כי האיכון קרוב באותה מידה גם לביתו בכפר "בידו".

דיון והכרעה

המסגרת המשפטית

לשם קביעת קיומן של ראיות לכאורה די בכך שבית המשפט ישתכנע כי בחומר החקירה קיים פוטנציאל ראיתי, שיהיה בכוחו לבסס את האשמה ברף הנדרש בהליך הפלילי (מעבר לספק סביר) ויכול להביא להרשעה בעבירות המיוחסות בכתב האישום (בש"פ 3144/20 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.2020); עמ"ת 61354-11-24 מוחמד הייב נ' מדינת ישראל (25.12.24)). כל זאת מתוך הנחה שהראיות יעברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי (בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל (8.4.20)). בניתוח פוטנציאל ההרשעה יש לבחון האם הוא גבוה מפוטנציאל הזיכוי (בש"פ 1909/23 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל (5.4.23)).

גם בהתבסס על ראיות נסיבתיות ניתן לקבוע קיומן של ראיות לכאורה, ובלבד שמדובר בראיות בעלות עוצמה, אשר משתלבות ומצטברות זו לזו לכדי "מסכת ראיתית רצופה של עובדות שיכולות לבסס הרשעה בסיום ההליך העיקרי" (בש"פ 8276/15 דהרי נ' מדינת ישראל (23.12.2015)). עוד נקבע בהקשר זה כי על בית המשפט לבחון האם ראיות התביעה הן בעלות עוצמה כזו המובילה למסקנה ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה, או שקיים הסבר חלופי הגיוני מטעם המשיב - במובן זה שישנה גרסה שלמה הנותנת מענה למסקנה העולה מצבר הראיות ולא די בהסבר תמים לכל ראייה בנפרד (ע"פ 8957/21 קרא נ' מדינת ישראל (21.5.23) - ובלבד שההסבר אינו, על פניו, דמיוני, מופרך או תיאורטי (בש"פ 127/22 מדינת ישראל נ' הייב (6.2.2022)).

המסד הראיתי

בפרט אישום 1

יעקב מסר בפירוש כי כאשר ביקש להביא את המשיב לעבוד אצל הבת שלו, הבת דרשה כי העובד יציג תעודה וכך המשיב הציג להם תעודת זהות כחולה והלה צילם אותה. יעקב הוסיף כי הבחין בכך שלא מדובר באותו השם אך המשיב אמר לו שבתעודה לא קוראים לו מוהנד וכל אחד קורא לו בשם אחר אך מכיוון שבתעודה היתה תמונה הדבר הניח את דעתו של יעקב.

יעקב העביר לתיק החקירה את צילום ת"ז ובה תמונתו הברורה של המשיב יחד עם פרטיו של מרוואן עבד אל רחמאן. שני אלה, עדותו של יעקב והתמונה, מבססים ראיות לכאורה (והרבה למעלה מכך) בכל הקשור לעבירה של התחזות כאדם אחר. יתרה מכך בזכות ההתחזות המשיב גם קיבל כאמור את הנחת דעתם של יעקב וביתו עדי, לשם עבודתו אצל עדי ובכך קיבל דבר במרמה - עבירה שלא יוחסה לו.

בפרט אישום 2

גרסתה של כרמית ברורה, המשיב עבד אצלה אחד לשבועיים, באותו היום אספה את המשיב והביאה אותו לביתה לעבודה כמו במקרים הקודמים, יצאה מהבית בשעה 11:00 לערך אך הפעם, שלא כבעבר, השאירה את התכשיטים על השידה (בד"כ הם היו בכספת), ובשלב מסוים נמסר לה כי האזעקה הופעלה אך חשבה לתומה כי המשיב הפעיל אותה בטעות, כשחזרה בשעה 12:30 התברר שהרכוש נגנב השער נשאר פתוח וקופסת אל פסק (שאפשר על פי חזותה לסבור שמדובר בשרת מצלמות) נתלשה, יתכן וזה הגורם להפעלת האזעקה. כרמית מסרה בנוסף צילומים של התכשיטים ורשימות של התכשיטים עם הערכת שווי. כרמית ציינה כי המשיב, אותו זיהתה ואין מחלוקת על כך שעבד אצלה, כונה "מוהינא"

האקראיות שבאירוע, כאשר התכשיטים באופן חריג היו חשופים למשיב, משתלבת עם עזיבתו הפתאומית של המשיב את הבית וניתוק הקשר. בנסיבות המתוארות כאשר המשיב עבד במקום הגניבה ונותר בבית לבדו בזמן הגניבה ונעלם מהבית באמצע היום ובלא שסיים את ניקיון הבית מבלי שענה עוד לטלפון, באמצעותו עמד בקשר עם כרמית ועם אחרים עד אותו היום, הרי שהמסקנה המתבקשת היא כי המשיב ביצע את הגניבה. המשיב לא הציע אף אפשרות אחרת, שאינה קלושה או תיאורטית ועל כן קיימות ראיות לכאורה לגניבה המיוחסת למשיב בפרט אישום זה. לא מצאתי כל טעם להידרש לכך שאחד השכנים ציין בפני כרמית כי ראה בטווח זמן של הגניבה מרצדס לבנה, הדבר אינו מעלה ואינו מוריד.

גרסתו של המשיב לא משנה את מצב הדברים, תשובותיו סתמיות "לא גנבתי" מבלי לתת כל הסבר ובאשר לאי יצירת קשר המשיב ענה שהיתה לו בעיה עם הסיים ועם טלפון, אך תשובותיו מעגליות וחסרות פשר ואף שקריות שעה שהמשיך ויצר קשר עם אחרים ומספר הטלפון של כרמית נמצא זמין בטלפון שלו.

לא ראיתי טעם בטענה, בקשר לפרט אישום 2, כי בעבר כרמית נמנע מהמשך העסקתו של מנקה אחר בשם סמי כיוון ששאלותיו לגבי חפצים ותכשיטים לא הביעו תום לב, אין בכך כדי לפגום בעובדה כי המשיב נעלם באמצע יום העבודה במקביל להתרחשות הגניבה מהבית ללא כל הסבר. למעלה מן הצורך אציין כי דווקא עולה החשד ההפוך שהמשיב חבר לסמי כיוון שפרטיו של המשיב כמנקה, כך כנראה התברר בדיעבד, הגיעו אל כרמית לאחר שאותו אדם בשם סמי קישר בין המשיב לבין מכרה של כרמית בשם עדי.

בפרט אישום 3

גרסאותיו של שי מלמדות כי המשפחה עזבה את הבית נעול, הייתה התפרצות לדירה דרך חלון המטבח (בצד החיצוני גם הועמד סולם), הבית היה נקי, על אף שכחודש קודם לכן המשיב סיים את עבודתו בבית, באשר בני המשפחה ניקו את הבית במיוחד לקראת ראש השנה שחל לפני ההתפרצות. גם הכירים היו נקיים וסימן הנעל על הכירים הוא תוצאה של ההתפרצות (ממילא אין כל הסבר מתקבל על הדעת להימצאות טביעת נעל על הכירים, אלא בהקשר של ההתפרצות). עוד תואר הרכוש שנגנב, המיקום שלו בחדר השינה והעדד מודעות של אחרים למקום וכן ניתוק של מחשב מצלמות האבטחה.

טביעת האצבע של המשיב ממוקמת על הנקודה הסמוכה ביותר למנעול החלון שנפרץ, כך שייחודיות מיקום טביעת האצבע בשילוב טענתו של שי כי הבית נוקה מספר פעמים מאז שהמשיב הפסיק לעבוד במקום, יחד עם טביעת הנעל על גבי הכירים הממוקמים מתחת לחלון ממנו בוצעה ההתפרצות וטביעת הנעל תואמת לנעלים מהסוג שנעל המשיב בעת מעצרו, ובתוספת האיכון של המשיב בסמיכות יחסית למקום ההתפרצות בפרק הזמן המתאים (בשעה 08:05 המשיב מאוכן בגבעון החדשה, בסמוך למקום מגוריו, בהמשך בין השעות 10:04 עד 10:17 בצומת שילת בסמוך לעיר מודיעין ולאחר מכן בשעה 10:34 בקיבוץ הראל ובשעה 11:34 באיזור בית חורון [מסמך כ-] מסלול זה תומך במסקנה כי המשיב הגיע מביתו לעיר מודיעין בשעות הבוקר). ולכל אלה יש לצרף את היכרותו של המשיב עם הבית שנפרץ וסיום עבודתו בבית זמן לא רב לפני ההתפרצות.

מארג הראיות המפורט לעיל קושר את המשיב לביצוע ההתפרצות ומגבש את המסקנה כי המשיב ביצע את ההתפרצות. מנגד המשיב לא הצביע על אפשרות סבירה אחרת למכלול הראיות שנגדו אלא טען כנגד כל ראיה בנפרד (לא מסר תשובה לגבי האיכון אך משתמע כי עבד במודיעין, טען שלא היה נועל את הנעלים אם ביצע איתם את ההתפרצות וטען כי טביעת האצבע כנראה מעבודתו בבית). לא מצאתי להידרש לטענות באשר לשווי הרכוש שנגנב אין לכך רלוונטיות בשלב זה ודי בטענותיהם של בעלי הדירות כי מדובר ברכוש בעל שווי רב, בין אם הדברים מתועדים בהערכת שמאי (פרט אישום 2) ובין אם ברשימת תכולה (פרט אישום 3).

עילת מעצר וחלופה

המשיב יליד 1988 ולחובתו הרשעה אחת בעבירה של הפרת הוראה בדבר סגירת שטח, לאחר שנכנס לישראל ללא היתר בשנת 2021.

ראוי היה להתחיל את הדיון כאן באשר כאמור אין מחלוקת שהמשיב נכנס לישראל מספר רב של פעמים ללא היתר כדן, ואף אם אך עבד בישראל הרי שהוא חזר במשך מספר חודשים שוב ושוב וביצע את העבירה ועל כן עוצמת ההצדקה למעצרו, בוודאי בכל הקשור לעילת מעצר של הימלטות מן הדין, גבוהה מאוד. על רקע תיקון 42 לחוק הכניסה לישראל והעובדה כי עם שחרורו השליטה בידיו אם לחזור ולעמוד לדין בישראל וכל ערבות, אלא אם תועמד על סכום משמעותי, אינה נותנת מענה לאינטרס ההימלטות המוגבר בהינתן כי המשיב צפוי למאסר משמעותי וכן לקנס כבד (לאחר שסכום הקנס הועמד על ידי המחוקק על מינימום של ₪ 10,000 לעבירה אחת).
בנסיבות אלה אף מבלי להידרש לעבירות הרכוש נראה כי אפשרות שחרורו של המשיב, שאינו תושב ישראל, רחוקה. יחד עם האמור ובהתאם לממצאים הן בדבר שימוש שעשה המשיב בתעודת זהות מזויפת כדי להתייצג ככזב כאדם אחר (עבירת התחזות) כלפי המשיב 1. הרי שבעניינו של המשיב החשש מוגבר לשיבוש מהלכי המשפט בדרך של התחמקות מן הדין. בשולי הדברים אציין כי גם כרמית וגם שי טענו שהמשיב עשה שימוש, בפניהם או בפני מכרים, בתעודת זהות כחולה ובה תמונתו.
אחרי אלה יש להוסיף כי המשיב ביצע לכאורה שני אירוע גניבה של תכשיטים בשווי רב מבתיים של מי עבד אצלם בניקיון בעת הגניבה או קודם לכן ועל כן קמה גם עילת מעצר בלתי מבוטלת של מסוכנות לרכוש הציבור וכלפי הציבור וכך גם מתעצמת עילת המעצר בשל חשש ההימלטות נוכח הסיכון המוגבר שהמשיב לא יחזור לישראל לעמוד לדין כשעונשו עשוי להיות עונש מאסר לא קצר.
בנתון לכל האמור לעיל בשל המסוכנות וחשש השיבוש ובהעדר אפשרות לבחון חלופות מעצר בישראל, דינו של המשיב למעצר עד תום ההליכים וכך אני מורה.
ניתנה היום, ה' כסלו תשפ"ו, 25 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.